... vaše obec

Zpravodaj
OBEC STŘÍTEŽ

STŘÍTEŽ 34, 674 01 TŘEBÍČ
tel. 568 844 337
e-mail: info@stritez.eu
www.stritez.eu
www.stritez-trebic.galerie.cz
www.strite ztrebic.galerie.cz
www.ms-stritez.galerie.cz

2-3/2016

Úvod:

Vážení spoluobčané,

přiblížil se nám podzim a s ním i tradiční podzimní výlet, který se uskuteční v sobotu 17. září 2016. Zvolili jsme tentokrát návštěvu centra Prahy a zejména Pražského hradu a jeho okolí. Všechny expozice jsou pro veřejnost zpřístupněny a není nutné dopředu místa rezervovat. Dle sdělení správy hradu je k dispozici dostatek pokladen a vše jde rychle. K dispozici je několik okruhů prohlídek v různých cenových relacích, případně prohlídky jednotlivých památek jako např. Prašná brána, Expozice Pražského hradu, …, takže si každý můžeme zvolit variantu prohlídky centra Prahy dle svého uvážení. Navíc se tento den v Královské zahradě koná vinobraní, je volně přístupné a určitě si ho nenechte ujít. Přihlášky eviduje na obecním úřadu paní Vejtasová. O ostatních plánovaných společných výletech během zimy Vás ještě budeme v předstihu informovat.

Dne 18. srpna 2016 úspěšně proběhla kolaudace splaškové kanalizace. Tím byl ukončen její zkušební provoz a nyní přecházíme do plného provozu s průběžným optimalizováním provozu technologie tak, aby kanalizace a ČOV správně fungovala podle našich místních podmínek. V této souvislosti jsou také průběžně odstraňovány reklamované závady z výstavby. Protože v některých místech ještě předpokládáme propad podloží, je oprava některých míst provedena jen částečně s tím, že finální oprava bude provedena příští rok dle výsledků sesedání podloží (jedná se zejména o silnici na Kožichovice). Tyto opravy nemají žádný vliv na rozsah a délku záruky na dílo podle uzavřené smlouvy.

V této souvislosti musíme podle podmínek dotace také začít vybírat stočné, což je úhrada uživatelů splaškové kanalizace za její využívání. Pro začátek inkasa stočného jsme dohodli se SFŽP pro Vás co možná nejzazší termín a to 1. 1. 2017. Výši poplatku v současnosti projednáváme se Státním fondem životního prostředí, který musí jeho výši, coby poskytovatel dotace, odsouhlasit, nicméně předpokládáme, že jeho výše bude nižší než např. v Třebíči. Protože v našich podmínkách nelze objektivně výši poplatku odvozovat od výše spotřebované pitné vody z vodovodního řádu, rozhodli jsme se, že pro stanovení výše poplatku využijeme tabulkové normované hodnoty, které budou pro všechny uživatele nejobjektivnější a solidární a bude podle počtu a věku osob v domácnosti stanovena příslušná výše poplatku.

Procházka Zbyněk, starosta obce

Informace z OÚ:

13. a **14. září** bude chodit **kominík**. Zájemci se nahlásí na OÚ.

17. září - zájezd do Prahy.

Změna svozu popelnic. 29. září dle plánu, pak 6. října, a pak již po 14 dnech.

V **září** bude **v mateřské škole** probíhat **sběr papíru**. Pomozte dětem nasbírat co největší množství papíru. Výtěžek bude věnován k zakoupení interaktivní tabule pro děti z MŠ Střítež.

Upozornění: do kontejnerů na bioodpad nevhazujte celé větve, ale pořezané na menší kousky!

Deratizační přípravky k vyzvednutí na OÚ.

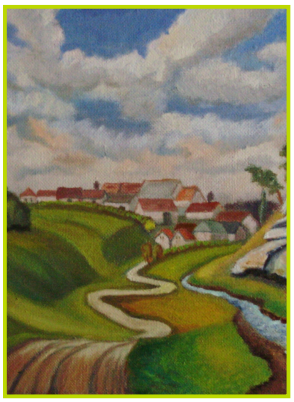

Základní data:

Aktuální **počet obyvatel: 531**
Aktuální **čísla popisná: 182**

První písemné zmínky o obcích na okrese Třebíč: (Střítež r. 1104)

99.	Moravské Budějovice	1231
100.	Myslibořice	1271
101.	Naloučany	1238
102.	Náměšť nad Oslavou	1234
103.	Nárameč	1104
104.	Nimpšov	1785
105.	Nová ves	1214
106.	Nové Syrovice	1417
107.	Nový Telečkov	1550
108.	Ocmanice	1366
109.	Odunec	1271
110.	Okarec	1104
111.	Okrašovice	1104
112.	Okřešice	1104
113.	Okříšky	1371
114.	Opatov	1068
115.	Oponešice	1351
116.	Oslavička	1360
117.	Ostašov	1716

Společenská rubrika:

Narozeni (II. - VI. 2016):
Kateřina Janků (25. 2.), č. 21,
Radim Švoma (10. 5.), č. 76

Přihlášení občané (IV. -VI. 2016):
Helena Miklášová (č.p. 180)

Významná životní jubilea:
červenec:
František Pavelec (70), č. 89, Emil Vaníček (75), č. 70, Jan Zvěřina (85), č. 61
srpen:
Helena Vaníčková (80), č. 178
říjen:
Anna Zvěřinová (85), č. 72
listopad:
František Dvořák (80), č. 17, Alois Klusáček (80), č. 68
prosinec:
Eva Kudláčková (75), č. 52, Jarmila Bazalová (70), č. 128, Milada Břízová (70), č. 44

Všem jubilantům přejeme do dalších let hodně zdraví, rodinné pohody a štěstí

FOTOGRAFIE OBCE STŘÍTEŽ:

Vážení občané, na tomto místě otiskneme i vaše fotografie (historické i novější) zaměřené na Střítež, stačí je donést na obecní úřad (paní Vejtasová).

Antonín Zvěřina: Jako ze staré doby. Traktor Zetor Super 50 a sekačka. Sečení jahod u kostela sv. Marka ve Stříteži. (10. 7. 2016)

Ivan Procházka: Kožichovice. Nově odhalená pamětní deska zdejšího slavného rodáka - Matyáše Žďárského (18. 5. 2016)

VZPOMÍNKY PANA KARLA PRŮŠI:

Vzpomínky střítežského rodáka pana Karla Průši st.

„Pro mě rok 1945 je takovým mezníkem v životě. Bylo mi 18. Praktické zkoušky na výuční list jsem dělal v Brně, to bylo vlastně už po válce. Průčelí hlavní ulice proti nádraží - rozbitá okna v čelní zdi, zbytky leží na zemi - Brno se vzpamatovává z války.

Střítež - odtud prchají němečtí vojáci. Před odchodem ničí svou výzbroj. Hranice asi 40 pušek - pod ní hoří oheň. Sleduji jak německý voják střílí pancéřovou pěstí do vozidla, kterým asi přijel. Je to proti Zvěřinovému domu. O něco blíže je další vozidlo, to už je poškozené méně. Z toho později vymontovávám měnič. Je to menší skříňka, mění napětí z baterií na 220 voltů. Později to dávám řidiči borovinského autobusu. Velmi se mu to hodí na zájezdech, může si zapnout rádio. V tu dobu jsou rádia jen na 220 voltů. Za Zvěřinovými je v polích několik dalších bojových vozidel, jsou rovněž zapálená.

Další událost, že v noci přijela do Žleba dvě auta. Zajela k rybníku a do něj vysypala náklad min. Miny jsou hruškovitého tvaru, vzadu jako vrtulka. Později, a to byly skoro závody, kdo jich víc z vody vytáhne. Zajímavá soutěž. Byly to velké hromady. Později při čištění rybníka bagrista objevil minu, tak odmítal dále pracovat, že je to nebezpečné.

Rakety, náboje do pušek, dělostřelecké náboje, všude je jich plno. Z dělostřeleckých nábojů vybíráme prachové tyčinky. Tu když zapálíte poskakuje jako malý čertík. Nám se velmi hodí. Rakety. Máme vodovodní trubku, do které jsme na jednom konci vyvrtali dírku asi 4 milimetrů. Do rakety také. Do trubky dáme raketu, dírky v raketě se musí shodovat, být proti sobě, tam se vsune ta prachová tyčinka, zapálí se. Trubku směřujem na různé strany, takto odpalujeme rakety. Máme jich dost. Místo? U hřbitovní zdi u kostela.

Vrátím se o něco zpět. Když přišla ruská armáda šel jsem tak jak my Žlebáci do vsi. Přesně proti, kde je studna u Libuše je velká skupina ruských důstojníků. Mají rozprostřenou velkou mapu. Zastavím se a pozoruji jak důstojník ve vysoké hodnosti ukazuje na mapě různé směry a nataženou rukou to doplňuje, z toho jsem si usoudil, že to bude Třebíč a pak směry vpravo a vlevo od Třebíče, kam mají vést své oddíly. Jinak se dovídám o zastřelení a postřelení našich občanů, kteří seděli na lavičce u Prodělalů (č.3) od odjíždějícího německého auta.

Ve žlebě zůstala skupina asi 60 ruských vojáků. Byli tam asi týden. Jejich velitel spával u nás. Přivezli také soudek – víno v něm už nebylo a dodnes slouží na posezení u syna na dvoře. Večer jsme se s nimi scházeli před Benešovými, hráli na harmoniku a nějakou mandolínu a nutili nás do tance. Pomalu zrychlovali tempo, že se to nedalo zvládnout a z toho měli velkou legraci. Asi za týden odjeli.

Vracím se hodně na zpět. Ve Stříteži mám pravnuka a pravnučku Adélku. Honzík chodí do školky, Adélka je o tři roky starší. To jsou moji rodáci, budou psát místo narození Třebíč - Střítež. Myšlenky jejich věku porovnávám asi tak, jako jsem měl tenkrát já v té době. Můj děda občas vykládal jak bojoval v Alpách proti Taliánům a jak byl raněn do nohy. Byl vlastně poloviční invalida. Obec mu občas nabídla nějakou práci, jako třeba úpravu cest do polí a podobně. Jednou mu nabídli, že by mohl pást husy a děda to přijal. Ráno vyšli s babičkou na náves, mě brali občas s sebou. Ráno se z domu kolem rybníka - pro mě to tenkrát bylo skoro moře - otevřely se u domu vrata, vyběhly husy a šly se vykoupat. Husy byly na hlavách označené různými barvami, nebo měly na nohou různobarevné tkaničky - to aby se nepopletly a vědělo se komu patří. Šly rovnou cestou, budu říkat k rybníku.

Jsou to vodní ptáci, mají vodu rády, tak se šly po ránu vykoupat. Po této hygieně vypustily i zbytky ze střev a tím také vodu trochu zahustily. Asi po půl hodině to bylo následující. Babička měla dlouhý provaz, samozřejmě několikrát nastavovaný a ten roztočili. Babička byla na jedné straně a děda na druhé a máváním nad vodou postupně dávali vědět, že koupání je dost. Husy vyšly ven, cestou jsme přibrali i další husy ze spodního konce. Byl jich velký zástup a cestu k mostům už znaly. Tam byla voda, tráva, tam se pásly. Druhý den se posunuly na stráň proti domům. Tato místa se střídala. Když se poseklé obilí sklidilo, hnali jsme je na strniska. Tam se vždy našel nějaký klásek obilí a nějaká tráva. Na cestě zpět už zjistily, že když zamávají křídly, tak se vznesou. Popoletěly asi tak 20 až 30 metrů. Říká se třeba při různých pomluvách - je hloupý nebo hloupá jako husa. To není pravda. Když se husy vracely do vesnice, oddělily se přesně u domu odkud vyšly, kde je jejich domov, kam se mají vrátit. Nikdy se nespletly.

V té době se pod Marečkem kácí duby a upravuje se terén. Jsou tam natažené koleje, na nich jezdí výklopné vozíky. Připravuje se dno budoucího rybníka a stavba hráze. Zemina se odváží k mostům. Je to odpočatá kvalitní půda, o kterou je zájem. Okolní pole jí potřebují. Tím končí pastva pro husy. Na jednom ze svých obrazů zachytil Jiří Dvořák (akademický malíř) jako hlavní motiv hejno husí pod Marečkem u mostů.

Chodím do obecné školy. Maminka mě vede poprvé do školy. Cestou vysvětluje, u Libuše půjdeš vlevo, kolem kovárny a kolem poustevníkových. Kdysi dávno tam v tom místě měl bydlet poustevník. Potom kolem - v mých očích velkého rybníka - kde se budeme později až se oteplí koupat. U kovárny se vždy pozastavím. Sleduji, jak se okovávají koně, zvuk kovadliny to je nádhera. Když v rybníce stojí vůz, zvláště žebřiňák, to je dobře. Žebřiňák tam stojí proto, že bude muset svážet obilí. Loukotě a co je dřevěné je vyschlé, je třeba, aby se to ve vodě zatáhlo. Část žebřin je nad vodou a z toho se výborně do vody skáče. Čas nás nutí a musíme končit. V blízkosti rybníka je pumpa, tam se skrčíme a vzájemně na sebe pumpujeme vodu. Pomalu ze sebe smýváme to černidlo, které na nás zůstalo. Voda je studená, musíme vydržet, jinak by nás doma nepoznali.

Černé moře. S tímto názvem jsem se setkal, když jsem chodil do

měšťanky do Masarykovy školy. Nějaké předměty učil učitel Krajina. Když nás zkoušel, tak ať jsme odpověděli dobře nebo špatně, jako by si povzdechl, dal nám najevo, že to bude tím, že se koupeme málo nebo moc v černém moři. Musel asi Střítež dobře znát.

Do měšťanky chodíme po skupinkách, není to tak daleko. Ráno v sedm hodin vyjdu a v 7:45 jsem v Masarykově škole. Tenkrát ty kilometry byly asi kratší proti těm dnes. To už jsme povýšili, na černé moře zapomněli. Koupání? Do Horáku to tak daleko nebylo. Prázdniny. V letech, kdy chodím do měšťanky, chodím na brigádu. Matka tam v tu dobu pracuje ve dvoře. Tam veškerou činnost řídí pan Morava jako správce u hraběnky. Rozděluje práci zaměstnancům, kteří tam bydlí. Nás je tak 5 - 6 a posílá nás sekat bodláky. V obilí je bodláků hodně, převyšují obilí a začínají kvést. V rukách máme srpy a v rojnici chodíme po poli, usekáváme je. Pak máme taková jako dláta na holi a vypichujeme bodláky v bramborách. Při sklizni obilí, které leží nasekané v řádcích dělám povřísla. Dvě hrsti obilí, jejich vršky spojím a zkroutím a kladu na zem. Musím stačit ženám, které srpem sbírají obilí, kladou je na povřísla a zavazují, vznikají snopy a ty dávají do panáků (mandelů), to už se dělá kolektivně. To se později vozí k mlátičce. Dnes je technika trochu jinačí.

Další rok otec pracuje v kruhové cihelně mezi Třebíčí a Vladislaví. Občas mu tam nosím oběd. Přejdu Kožichovice, kus za nimi přejdu do leva a dostanu se k řece. Dostanu se k Táborskému mlýnu. Přes řeku je lávka, kterou později odnese voda a k cihelně je kousek. Tam pak poznávám celou technologii výroby od těžby hlíny, míchaní, lisování. Cihly se dávají na palety vysušit a po vysušení do vypalovacích komor.

Děkuji za pěkné vyprávění, které je v upomínkové knížce „Památky, pověsti a vyprávění“. Na stránce 21 je vzpomínka na odhalování pamětní desky Jiřímu Dvořákovi. Je tam věta: „Zasvěceně přiblížil jeho dílo Mgr. Bohuslav Mikulášek, zástupce muzea Vysočiny“. O panu Mikuláškovi se zmíním později. Na profesora Jiřího Dvořáka často vzpomínám, i na Střítež. V obyváku na stěně mi visí obraz i s podpisem - Jiří Dvořák 1969. Denně kolem něho chodím a pohled na něj mi ho připomíná. Když si na něj dělal skicu, seděl jsem vedle něho. Vykládal mi o malování, zavzpomínal i na svá studentská léta. Říká mi: „Fotografie zachytí i listy na stromech. Hlavní motiv musím vystihnout já pouze štětcem a barvami tak, jak to vidím já. Před námi je vysoký strom, sloupy elektrického napětí, to mi pochopitelně brání v rozhledu, to musím vynechat. Zastínilo by to hlavní motiv, na který se chci soustředit“.

S panem Mikuláškem jsem se setkal v Meziříčí. Mně i synovi ukazoval také i depozitář s tolika krásnými věcmi. V Třebíči měl v muzeu studovnu s velikou knihovnou, kam mě pozval a provázel mě také celým muzeem. Byl to úžasný historik s velikými znalostmi. Poslouchal jsem rozepři dost ostrou, mezi ním a inženýrem Šťastným o nějaké události, kdy jeden tvrdil, že to bylo v roce 920 a druhý v roce 980. Já bych určitě propadl, kdyby se mě někdo zeptal na něco z historie, prostě nevěděl bych nic.

Orientace ve Stříteži byla taková složitá. Pokud šlo o jména, Benešů byl velký počet a kvůli naší orientaci byli pojmenováni u Kadlů, Poldů, Matějů, Francků, Pepénků, Marecků, Ševců, Venclů, dále už nepamatuji. Rovněž hodně jmen bylo po původních majitelích, jako Nevoralovi – horní a dolní, Škorpíkovi, Jitnerovi, Zavadilovi, Kovandovi, Mrakšovi, Gruntovi, Krškovi, v tom jsem se vůbec nevyznal. Zrovna tak oslovení pantáto a pajmámo bylo málo. Hlavní bylo teta, tetka, tetička. Když jsme šli vybírat odměnu za velikonoční hrkání, vždycky jsme říkali tetičko. Slovo pane se používalo pouze při oslovení starosty, učitele, správce, doktora a faráře. Jednou jsme se rozhodli jako kluci místo u Francků říkat u Anešů. Pokud to tetka zaslechla, ukazovala nám prut, který měla v ruce, že ho použije, pokud to uslyší. Tak jsme se vrátili k původnímu oslovení.

Život za války byl složitý. Poukázky na cukr, mouku, maso pak byla šaténka, ta byla na rok, na cigarety byly tabačenky. Koupit si někdy deset deka salámu znamenalo odstřihnutí malého čtverečku z poukázky. Otec v tu dobu pracoval u firmy Baťa. Pracoval v četě údržby, kterou vedl stavitel Skopálek. Přišlo nařízení, že továrna musí dodat nějaké pracovníky na práci do Říše. Hlavní výroba musela zůstat, a tak se tato četa zrušila a asi pět pracovníků muselo odejít do Německa. Otec byl mezi nimi. Všichni byli posláni do Stralsundu, což je dosti velký přístav a je tam i velký železniční uzel. Naproti je ostrov Rujana. Mám odtud velký počet fotografií. Lokomotivy tam odškvárovat, vyčistit a připravit na další jízdu. Velmi prašné prostředí, což mělo velký vliv na plíce a astma. Němci tam na severu snad připravovali něco na výrobu atomové bomby. Takže směrem k Warnemünde byly časté nálety, otec říkal - obloha jen zářila. Jeho pobyt se tam prodloužil na víc přes dva roky. Posílali jsme tam balíky s jídlem, chlebem a podobně. Zde bylo všechno na lístky, prostě žádná sláva. Já jsem byl v učení.

Pomalu se blížila invaze spojenců, otec se rozhodl, prostě utekl. Pochopitelně neměl žádný doklad. Dostal se až do Prahy, ale tam byla zrovna policejní razie, sebrali všechny, kdo jim padl, jak se říká pod ruku. Říkal mi, „Octl jsem se na Pankráci, pospolu se zloději, možná násilníky, použil slovo chátra. Než jsem se k vyšetřování dostal, uplynul skoro týden, na tu dobu nikdy nezapomenu. Vyšetřování: „Musíme si to ještě ověřit, co jste nám řekl. Dostanete doprovod a pojedete do Třebíče.“ Jeli jsme vlakem, já s policejním doprovodem, ten mě proti potvrzení předal na radnici. To už jsem prakticky byl doma.“

Slíbil jsem, že něco napíši, to jsem snad z malé části splnil. Čím je člověk starší, tím víc vzpomíná, ale i zapomíná, kde nechal klíče, brýle a podobně.

Průša Karel, starší.

Obraz akad. malíře prof. Jiřího Dvořáka

Klub solního tenisu (KST) Střítež:

Výsledky - Regionální přebor 4.třídy - sezóna 2015-2016:

10. 10. 2015	KST Střítež A	SDH Číměř B	13:5
24. 10. 2015	KST Střítež A	TJ Sokol Březník A	10:8
31. 10. 2015	Sokol Dukovany B	KST Střítež A	3:15
07. 11. 2015	KST Střítež	TJ Třebíč E	13:5
14. 11. 2015	KST Střítež A	SK Římov C	16:2
21. 11. 2015	SKST Bochovice B	KST Střítež A	2:16
28. 11. 2015	Sokol Stařeč C	KST Střítež A	5:13
05. 12. 2015	TJ Lukov C	KST Střítež A	9:9
08. 01. 2016	SDH Číměř B	KST Střítež A	2:16
30. 01. 2016	TJ Sokol Březník A	KST Střítež A	5:13
06. 02. 2016	KST Střítež A	Sokol Dukovany B	14:4
14. 02. 2016	TJ Třebíč E	KST Střítež A	3:15
19. 02. 2016	SK Římov C	KST Střítež A	4:14
27. 02. 2016	KST Střítež A	SKST Bochovice B	15:3
05. 03. 2016	KST Střítež A	Sokol Stařeč C	6:12
12. 03. 2016	KST Střítež A	TJ Lukov C	5:13

V sezóně 2015-2016 KST Střítež A z 16 odehraných zápasů, 13x zvítězil, 1x remizoval a 2x prohrál.

Umístil se na 1. místě a postoupil do Regionálního přeboru 3. třídy v sezóně 2016-2017.

V sezóně 2016-2017 bude mít KST Střítež dva týmy. Tým B nastoupí do Regionálního přeboru 4. třídy.

Z jednání zastupitelstva obce Střítež:

Zastupitelstvo Obce Střítež na zasedání:

č. 2 ze dne 20. 06. 2016

Schvaluje:

* obecně závaznou vyhlášku č. 1/2016 o místním poplatku za likvidaci komunálních odpadů

* účetní závěrku obce Střítež a příspěvkové organizace MŠ Střítež

* rozpočtové opatření č. 1 a 2.

Projednalo a vzalo na vědomí:

* závěrečné účty svazků:

Mikroregion Třebíčsko

Svazku obcí pro komunální služby

Svazku VaK

Informace z obecního úřadu:

2. Komentář k některým rozhodnutím zastupitelstva:

Na zastupitelstvu **č. 02/2016** ze dne 20. 06. 2016 zastupitelstvo obce projednalo a schválilo následující záležitosti:

2.1. Obecné

Zastupitelstvo obce schválilo:

* Obecně závaznou vyhlášku č. 1/2016 o místním poplatku za likvidaci komunálních odpadů. Tuto vyhlášku jsme aktualizovali dle požadavků nové legislativy.

* účetní závěrky obce Střítež a příspěvkové organizace MŠ Střítež bez výhrad.

* rozpočtové opatření č. 1 a 2 - upřesňovali jsme položky rozpočtu dle skutečnosti

2.2. Ostatní

Zastupitelstvo obce projednalo a vzalo na vědomí:

* závěrečné účty svazků:

1. Mikroregion Třebíčsko
2. Svazku obcí pro komunální služby
3. Svazku VaK

Antonín Zvěřina ...Vzpomínání na sport a fotbal zvlášť:

Ačkoliv dnes už by to u mě nikdo tak dvakrát moc netipoval, v dětství a v mládí jsem byl pro sport velice zapálený. Snil jsem o tom, že jednou budu slavný fotbalista, nejmíň jako Masopust nebo Pelé, ale ještě lepší, protože ve snění si můžete splnit všechny sliby, co jich hrdlo ráčí.

Nikdy se nic takového nestalo a dnes musím sebekriticky říct, že ani sebelepší trenéři by ze mě nějakého věhlasného kopálistu nevykovali. Ale sport jsem měl rád a proto jsem ještě v předvojnovém věku upíral mít ve Stříteži hřiště pro kopanou se všemi parametry. Tehdy se k fotbalům využíval plácek u Borovička, ale ten měl do parametrů daleko a do budování nového hřiště se jaksi nikomu nechtělo. Asi mělo hospodářství v té době jiné úkoly.

Ale u Borovička se celkem dobře čutalo a už nevím, kdy mě to napadlo, že by nebylo špatné sehrát mezigenerační utkání, dá-li se to tak říct. Samozřejmě v té době byly populární mače mezi svobodnými a ženatými a nejinak to bylo nastíněno i v případě tohoto mače.

Pokud mě paměť neklame, plácek jsme nalajnovali, snad se tam i posekla tráva, k dispozici byly branky. Plácek měl jednu vadu, neměl rozměry pro běžný zápas. Takže jsme museli přistoupit k redukci manšaftů, na každé straně, nastupovalo tuším sedm fotbalistů, střídat se mohlo neomezeně. Jo, a hrálo se o sud piva, jak jinak.

Diváků se sešlo poměrně hodně, samozřejmě drtivou převahu měli domácí, kteří čekali, že shlédnou vyrovnaný zápas s množstvím šancí, tak jak v televizi.

Na sestavy si jednotlivě moc nepamatuji, vím, že za svobodné, kromě mě, v základní sestavě nastoupil Víťa Široků a Milan Dvořáčků. Zda jsme měli rozhodčího, si nevzpomínám, patrně ano, ale kdo se toho ujal osobně, opravdu nevím. Zápas začal, míče se zmocnil Víťa Široků, jediný ze svobodných, který měl s fotbalem nějaké soutěžní zkušenosti, vystřelil na branku ženáčů a v první minutě jsme vedli jedna ku nule.

Propukla v nás eufórie, kterou ženáči, většinou bývalí aktivní fotbalisté, brzy utlumili. Jo, pokud si dobře pamatuji, na jedné z postranních čar se činil Slávek Žitníků, který pracoval v družstvu a byla to taky taková typická postava mého dětství a mládí. Občas jsem ho potkával v domově důchodců ve Velkém Újezdu a vždy jsme si krásně zavzpomínali. A taky se mi líbilo, jak se tam o něj starali a jak tam rád pracoval na zahradě.

Ale to jen na okraj. Jak už jsem řekl, první branka nás ukolébala a taky se nedá hrát fotbal bez systému. Všichni jsme se vrhali do útoku, ale nikdo nebyl v obraně. V poločase jsme prohrávali osm ku jedné.

Tuším, že jedna půlka trvala jen třicet minut. Do druhé půli někteří naši hráči nenastoupili, například Laďa Chlubnů, který celou dobu postával u půlící čáry a špačkoval, že mu nikdo nepřihraje. Ono to ani nešlo, protože k míči jsme se dostávali jen při rozehrávání po gólu. A Laďa si s bráněním rozhodně žádné problémy nedělal.

Do druhého poločasu jsme trochu přeorganizovali hru, ale potupné prohře 14 ku 4 jsme nezabránili. Bylo to před vojnou jediné takové utkání, které jsem v tomto duchu absolvoval.

Ale abych popsal další sportovní potupu, tak nás naštěstí postihla mimo hranice naší obce. Navštěvoval jsem v té době zemědělskou školu a v lavici seděl s Jardou Sedláčkem z Rudíkova. A co čert nechtěl, tak jsme se tak nějak dali do řeči, který sport mládež v té době v obou dědinách vyznává.

Nakonec jsme se shodli, že v obou vesnicích mladí lidé se věnují odbíjené čili volejbalu. A že by nebylo vůbec špatné změřit svoje síly. Ve Stříteži zase tak moc pěkné hřiště jsme nikde neměli, pokud v potaz nebereme hřiště u Vrbkovy zahrady. Dnes už mladší generace asi nebude vědět, kde se nacházelo, bylo po pravé straně, když se jde od horních čekáren.

Ale tím jsme se zase až tak chlubit nemohli a tak bylo dohodnuto, že zápas sehrajeme v Rudíkově. V sázce byly tehdy dva litry oblíbeného nápoje Sloviňak. To byl takový lidový koňak, jen o trochu lépe chutnal než rum.

Vyjeli jsme do Rudíkova plni elánu na malých motocyklech a vezli si hvězdu první velikosti Naďu Kloudovou. Jednak jsme věřili v její sportovní schopnosti a jednak jsme možná doufali, že se do ní rudíkovští chlapci zahledí a nebudou moci podat takový výkon, jaký se od nich očekával.

Samozřejmě jsme jim tam Naďu nechtěli ponechat. Utkání dopadlo naprostým fiaskem, co se našeho manšaftu týká. Brzy jsme prohrávali dva nula na sety a ten třetí nám soupeř potupně nechal, protože věděl, že je jasně lepší. Ujížděli jsme z těch míst zklamaní a ukázalo se, že bez tréninku se nedá zvládnout ani takový zápas.

Pokud jde o sportovní aktivity před vojnou, tak snad že byl ve Stříteži pingpongový stůl. Když dnes slýchám a vím, že je ve Stříteži poloprofesionální mančaft se zázemím v kulturáku pro pravidelné tréninky, můžeme jim, my tehdejší průkopníci stolního tenisu v naší obci, jen závidět.

Ale abych nebyl zase až tak nespravedlivý také se hrál ping pong v kulturáku, v tehdejším kuturáku v domě popisném číslo sedm, jak si tam dnes můžete zahrát malý golf, ale ten kulturák byl na opačné straně.

Na vojně jsem se fotbalu věnoval velmi okrajově, bylo to i tím, že jsem byl pořád někam odvelováván, protože jako voják jsem byl k nepoužití. Takže jsem třeba ve vojenském prostoru Doupov hloubil zákopy, k jakému účelu měly sloužit, nám bylo záhadou. Výhodou tohoto odvelení byla přítomnost takové typické pohraniční hospůdky v blízké dědině, kde jsme se mohli po žoldu ztřískat, abychom zapomněli na strasti vojenské prezenční služby.

Brzy po návratu mě místo fotbalu poslali pomáhat zemědělství. Jel jsem do obce poblíž Kralup nad Vltavou na brigádu, dostávali jsme mimožoldový přísun peněz, ale moc jsme je neužili. Když začala sklizeň chmele, začínali jsme šichtu v šest ráno a končili v noci v deset, takže na nějaké hospodské hrátky jsme neměli ani náladu.

A že bychom si šli ještě zahrát fotbal, tak to byl holý nesmysl. Jen tak mimochodem jsem tam jezdil s traktorem Super, který má švagr doma (*pozn. viz. foto na str. 1*).

No a posledního půl roku jsem strávil jako nepotřebný voják na stavbě kasáren v Kolíně, kde jsme si vydělávali tolik peněz jako černí baroni a podle toho se taky chovali. Takže ten film Černí baroni mluví pravdu, i když my už jsme neměli černé výložky.

SERIÁL - Pomníky I. světová válka:

Lesonice

Litohoř

Loukovice

Lukov

STAROVĚKÁ TVRZ MSTĚNICE u Hrotovic:

Kam se můžeme vypravit na jednodenní výlet v okolí?

Třeba do okolí Hrotovic na zaniklou středověkou tvrz Mstěnice.

Mstěnice tvrz je zaniklá ves s tvrzí, stávala na soutoku potoků Bačického, Mocle a Mlýnského. Podle výzkumů bylo zjištěno, že ves ležela na předchozím osídlení hradištním a první stopy sahají pravděpodobně do pravěku. Nálezy potvrdily osídlení z doby staroslovanské (kolem 10. století), i když nejstarším prozkoumaným objektem byla chata v níž byla keramika, kterou lze datovat do století osmého. Větší rozsah obydlení pochází z 10. – 13. století. Na tvrzi sídlil vladycký rod připomínaný v písemných pramenech v 2. pol. 14. století, kdy Vilém ze Slavíkovic (v roce 1382) předal tvrz Henslinovi z Bohutic. Největšího rozkvětu se tvrz dočkala patrně za Jana Dítěte ze Mstěnic (ve znaku měl labuť), který vystupuje jako svědek na listinách. Ze mstěnické tvrze pocházela také matka olomouckého biskupa Viléma Prusinovského (1565 – 1572) Anna ze Mstěnic, která byla manželkou Mikuláše z Víckova. Archeologický průzkum osvětlil i příčinu zániku. Spálené vrstvy svědčí o zničení požárem. Stalo se tak pravděpodobně při tažení uherských vojsk krále Matyáše na Třebíč roku 1468. Věrohodně to dokazují nálezy velkého množství šipek, meče, zbytky tarasnic i lidské kosterní pozůstatky nalezené společně s koňskými. Zřejmě se jednalo o bojovníky na koních, kteří zde zahynuli společně. Archeologický výzkum historicko – archeologického oddělení Moravského muzea prováděný v poslední době odkryl celý půdorys tvrze. Tvořila ji původně centrálně položená věžovitá stavba nacházející se v areálu čtvercové ohradní zdi. Věž, vybudovaná na skalnatém útvaru, který tu vystupuje nad terén, byla spolu s hradním opevněním postavena kolem poloviny 13.století. Nádvoří, kde se zachovaly zbytky dlažby se v průběhu 14. století zaplnilo dalšími stavbami a novou věží na jihovýchodním rohu ohradní zdi. Od vlastní osady a dvorce byla tvrz oddělena 11 m širokým příkopem, v němž byly nalezeny i zbytky spáleného dřevěného mostu. Z nálezů je pozoruhodný zlatý prsten s gotickým písmenem K, bronzové kování – patrně z desky knihy, řada železných předmětů a středověké keramiky. Zvlášť zajímavé jsou gotické poháry. Vzhledem k jedinečnému dochování zbytků tvrze bylo přikročeno v roce 1969 ke konzervaci odkrytého zdiva. 25. 3. 2009 se slavnostně uskutečnila stálá expozice s názvem Historie osídlení Hrotovicka v hrotovickém zámku. Jsou ze k vidění fotografie Mstěnické osady, četné keramické nálezy, kachle a dlaždice, nádoby, věci ze železa – nože, lžíce, sekáčky, kování dveří, sekyrky, podkovy, ostruhy, kopí, části brnění.

Uchování této památky by bylo cílem zájemců o historii i turistů a mohlo by to přinášet poznání historie, ale i peníze regionu.

O STARÝCH RODECH Z TŘEBÍČE:

Šel po staletí život městem Třebíčí. Staří obyvatelé města vymírali, noví se rodili. Pokolení za pokolením nastupovalo. V dobách klidu a míru žily třebíčské rody v blahobytu, město kvetlo a rozšiřovalo se. Přišly však na město velmi časté pohromy, přišla válka, přišel hlad a po něm mor. Osud města býval i osudem třebíčských rodů. Čteme v kronice Střelkově o úplném zničení města v roce 1468, domy byly spáleny a rozbořeny, obyvatelstvo většinou vybito. Jen malá část jeho se utekla do kraje, aby se snad více do Třebíče nevrátila. Po sedm roků zůstávalo město pusté, trním a kopřivami zarůstalo. Teprve z nařízení světské vrchnosti Zdeňka ze Štemberka bylo město měšťany, kteří se vrátili, v roce 1474 znovu budováno. Zdeněk ze Štemberka poskytl hmotné pomoci dodáváním stavebního materiálu, především dříví z velikých lesů klášterních statků, které od Matyáše Korvína v zátavu obdržel. Za svou pomoc však uvedl město Třebíč v poddanost a poslušenství. Při výstavbě města se nejprve stavělo uvnitř hradeb. Když nestačilo místo, byla budována i předměstí, která osazovali především řemeslníci, kteří při svých řemeslech potřebovali vody jako mlynáři, soukeníci a koželuzi. Také bývalé dvorce na Horce byly znovu postaveny. Na levém břehu řeky Jihlavy počaly pod Hrádkem stavěti též Židé. A sotva se město poněkud vzpamatovalo a začalo žít v blahobytu, přišla druhá veliká pohroma na město Třebíč – válka třicetiletá. Velká emigrace, potom neúroda v roce 1630, mor v roce 1645 a časté návštěvy vojsk způsobily, že po válce zůstalo v Třebíči pouze 845 duší (lidí) a jenom málo neporušených domů, takže se zdálo, že město se už nevzpamatuje. Avšak mezi těmi 845ti obyvateli bylo mnoho starých rodů, které přetrpěly již první zkázu města v roce 1468 a dále též mnoho rodů z blízkého i dalekého venkova, které se usadily po prvé katastrofě v Třebíči, které nezmalomyslněly, nýbrž se vší silou a houževnatostí se pustily do nové budovatelské práce. A práce se jim podařila. Mnoho těchto rodů v Třebíči žije dodnes, je potřeba je jenom znát, neboť si zasluhují úcty a vděčnosti za všechny své oběti pro záchranu a zvelební města.

Náš kraj
Také kraj náš má své krásy.
Jenom potřeba je znát,
naše kopce, háje, lesy,
vidět v polích máky plát.

Vidět skály v jejich kráse,
poznat jehličnatý les,
cítit vůni květů zase,
když se z jara budí mez.

Slyšet zníti ptačí hlasy,
když se z rána budí den,
poslouchat, co šumí klasy,
když je větřík zlíbá v sen.
Báseň spisovatele Jana Dokulila

Život v obci - co se událo:

www.stritez-trebic.galerie.cz
www.striteztrebic.galerie.cz
www.ms-stritez.galerie.cz

1.

2.

3.

4.

5.

6.

7.

8.

9.

10.

11.

12.

13.

14.

15.

1.-6. Pouťový víkend v obci - tradiční stavění máje (26 m), hod palicí (1. Ivan Hladík 13,49 m), hod válečkem, vyhrávka v obci (22.-24.4), **7.-9.** Přátelský fotbalový zápas Slavice : Střítež (0 : 2), autoři branek - Jaroslav Heralecký a Libor Bláha (29.4.), **10.-13.** Slavnostní odhalení pomníku padlých občanů Stříteže v I. světové válce a slavnostní otevření druhého (travnatého) dětského hřiště, za finanční podpory ČEZ (30.4.), **14.-15.** Den matek v místní mateřské škole (5.5.) **Další fotografie - CO SE UDÁLO - na zadní straně Zpravodaje**.

Letní turnaj ve stolním tenisu č. 15 (25. 06. 2016):

Život v obci - co se událo II.:

16.

17.

18.

19.

20.

21.

22.

23.

16.-17. Tradiční Dalešický koloběh za účasti dvou „střítežáků“ - Klepáček a Všetečka. Při účasti 24 týmů z celé ČR byli na 10. místě v čase 6:42 (21.5.), **18.** Výlet do ZOO Ústí nad Labem (21.5.), **19.-21.** Tradiční setkání důchodců v kulturním domě, které pořádala obec Střítež, za hojné účasti (27.5.), **22.** Střítežské koštování - Krása rýnských ryzlinků - ochutnávka vín v kulturním domě (28.5.), **23.** Nopvě zakoupený multifunkční stroj v akci - sečení trávy - cyklostezka ze Stříteže do Třebíče (28.6.). **Více foto na www.stritez.eu**

Jak jde čas - pouťový víkend - Střítež:

© ing. Ivan Procházka, 2016 (design, foto, slogan, texty)